

Не прѣставахми да приказувами отъ сутрината до вечерята; и, на страна тая комедия, която ми се видеше да ми играе, намирахъ, че душата му бѣше пълна съсъ добрина, съсъ простодушие, съсъ любовъ за честнитѣ чюства. Млого пхтя ме налиташе да му кажѣхъ: «простете ми: за мене е сѣ едно да ви повѣрувамъ за Луи XVII, нъ ще ви се исповѣдамъ свободно, че това ми е невъзможно. Бждете искренни да се откажете да не се правите на това лице.» И мисляхъ си самъ си да му проповѣдамъ едно добро слово върху празността на сѣка лъжя, били и на онѣзи лъжи, които ни се видятъ най невинни.

Отлагахъ отъ день на день, като чякахъ да стане по-тѣсно приятелството, което владѣеше помѣжду ни, и не дрѣзнхъ никога да си извършихъ мѣрканъето.

Когато размислювамъ за туй лишенье на твърдостъ, понѣкоги го извинявамъ, подъ името на учтивость, и си казувамъ, че ме е страхъ да не го наскърбѣхъ. Знамъ ли азъ? Нъ тая причина не ме удовлетворява; и принуденъ сжмъ да исповѣдамъ, че ще бждж много по-задоволенъ отъ себе си, ако словото, което мисляхъ, не бѣше останжло на върхътъ на устнитѣ ми. Малодушие е да се остави чювкъ да го лъжѣжтъ: види ми се че не щж да го направѣж сега.

Да, малодушие! съсъ сичкитѣ забикалки на едно остроумие, мжчно е да се каже нѣкому: «Не ви вѣрувамъ.» Ще се расърди, и ще се лишѣхъ отъ удовольствието, което ми правеше приятелството му; може и да се разяди срѣщу мене съсъ псувни, нъ сѣка загуба е по-честна отъ колкото лъжята. И може да се случи, слѣдъ като се напсувами, злочестиятъ да съзрѣ, че измамата му се е изиграла, и да не може